

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A névtelen kötődés**

1. A névtelen kötődés

DITKE (Csörsz Edit)

- Miért lököd el? - csattant fel Alinda halkan, de élesen. A lány szemei villámlottak a feszültségtől. - Csak segíteni próbált!

- Nem kértem belőle, g534-es - ismételte meg a nagymama, miközben merev háttal ült a pedálpadon. A hangja reszketett a fojtott dühtől és a félelemtől. - A szabály nem játék, Alinda. Egyetlen rossz mozdulat, egyetlen engedmény, és mind az újrahasznosítóban végezzük.

János-g534 lassan visszahúzta a kezét, a rongyot a nadrágjába gyúrta. Sötét tekintete Alindára, majd az idős asszonyra tévedt.

- Nem a szabályok védik a bőrünket, hanem az, ha figyelünk egymásra - mormolta János keserűen. - Vagy már azt is elfelejtettük, hogyan kell embernek lenni?

- Embernek? - horkant fel a nagymama. - Ebben a szektorban nincsenek emberek, csak erőforrások! Aki szeretni akar, az meghal. Úgy, ahogyan L656-ért is csak a büntetőáram járna, ha kiejted a szájadon a nevét, Alinda!

Alinda arca elfehéredett. Összeszorította a fogát, a mellkasa szaporán emelkedett a felgyülemlett indulattól.

- Hagyod, hogy a félelem teljesen megegyen! - vágta rá a lány. - De én nem fogom elfojtani!

- Csend legyen mindkettőtöknél! - sziszegte János, de a szemeiben fojtott, forró megértés villant. - Inkább a pedált nyomjátok. A mérő újra emelkedik.